

" মৰমৰ সন্তানসকল – শুভ কাৰ্য ত বিলম্ব কৰিব নালাগে , নিজৰ ভাতৃ - ভগ্নীসকলক ঠেকা খোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব লাগে , - ভোঁ - ভোঁ
কৰি নিজৰ সমান কৰি তুলিব লাগে "

প্ৰশ্ন: কোনটো কথাৰ অনৰ্থ হোৱাৰ বাবে ভাৰত কড়ি তুল্য হৈ গৈছে ?

উত্তৰ: আটাইতকৈ ডাঙৰ অনৰ্থহৈছে যে গীতাৰ স্বামীক পাহৰি, গীতা জ্ঞানৰ পৰা জন্ম হোৱা সন্তানক স্বামী বুলি
কৈ দিছে। এইটো এটা অনৰ্থৰ কাৰণসকলোৱে পিতাৰ পৰা বিমুখ হৈ গৈছে। ভাৰত কড়ি তুল্য হৈ গ'ল।
এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা সন্মুখত প্ৰকৃত গীতা শুনি আছা যি গীতা জ্ঞানেৰে
দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয়, তোমালোক শ্ৰীকৃষ্ণৰ সমান হোৱাগৈ।

গীত: কোনে এই সকলো খেল ৰ চি লে ..... (কিচনে যে সব খেল ৰচায়া .....)

ওঁম শান্তি। ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ সন্তানসকলে বুজিছে যে যথাযথ আমাৰ স্বৰ্গত সীমাহীন সুখ আছিল, আমি বহুত আনন্দত
আছিলোঁ, আমি জীৱ আত্মাসকল স্বৰ্গত বহুত আনন্দত আছিলোঁ, তাৰ পিছত কি হ'ল? ৰং ৰূপৰ মায়া আহি চেপি ধৰিলে।
বিকাৰৰ কাৰণেই ইয়াক নৰক বুলি কোৱা হয়। গোটেইখনেই নৰক। এতিয়া এয়া যি ভ্ৰমৰীৰ (ভোমোৰাৰ) দৃষ্টান্ত দিয়ে,
ভ্ৰমৰী আৰু ব্ৰাহ্মণী দুয়োৰে কাম একেই। ভ্ৰমৰীৰ দৃষ্টান্ত তোমালোকৰেই। ভ্ৰমৰীয়ে পোক (কীট) লৈ যায়। ঘৰ সাজি তাত
পোক ৰাখি থয়। এয়াও নৰক। সকলো পোক সদৃশ। কিন্তু সকলো পোক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ নহয়। যি ধৰ্মৰেই নহওক কিয়
সকলো নৰকৰে পোক। এতিয়া দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ পোক কোনসকল, এইটো কেনেকৈ জানিব পাৰি যে এয়া ব্ৰাহ্মা বংশী
ব্ৰাহ্মণী, যিয়ে ভোঁ ভোঁ কৰে। যি দেৱতা ধৰ্মৰ হয় সেই সকলহে তিষ্ঠি থাকিব পাৰিব। যিসকল নহয় তেওঁলোক তিষ্ঠি
নাথাকিব। নৰকবাসী কীট সকলোৱে হয়। সন্যাসীসকলেও এয়াই কয় যে নৰকৰ এই সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান।
তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে স্বৰ্গত অথাহ সুখ থাকে। ইয়াত 5 শতাংশ সুখ আৰু 95 শতাংশ দুখ। গতিকে ইয়াক কোনো
স্বৰ্গ বুলি কোৱা নহয়। স্বৰ্গততো দুখৰ কথাই নাথাকে। ইয়াততো অনেক শাস্ত্ৰ, অনেক ধৰ্ম, তথা অনেক মত হৈ গ'ল।
স্বৰ্গত মাত্ৰ এটাই অদ্বৈত দেৱতা মত। এটাই ধৰ্ম। গতিকে তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণী। তোমালোকে ভোঁ-ভোঁ কৰা আকৌ
যিসকল এই ধৰ্মৰ হয় তেওঁলোক থাকি যায়। অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। কোনোৱে প্ৰকৃতিক মানে, কোনোৱে বিজ্ঞানক,
কোনোৱে কয় এই সৃষ্টি কল্পনা মাত্ৰহে। এনেধৰণৰ বাৰ্তালাপ ইয়াতে চলে, সত্যযুগত নচলে। এই বেহদৰ পিতাই প্ৰজাপিতা
ব্ৰাহ্মাৰ মুখ কমলেৰে নিজৰ সন্তানসকলক বুজায় যে তোমালোক মোৰ ওচৰত আছিল, এতিয়া আকৌ মোৰ ওচৰলৈ
আহিব লাগিব। ইয়াততো শাস্ত্ৰৰ কোনো কথা নাই। যীশুখ্ৰীষ্ট তথা বুদ্ধ আহে, তেওঁলোকেও আহি শুনায়, সেই সময়ততো
শাস্ত্ৰৰ প্ৰশ্ন উঠিব নোৱাৰে। যীশুখ্ৰীষ্টই জানো বাইবেল পঢ়িছিল? বাইবেলৰ প্ৰশ্নই নুঠে। পিতাই কয় – সন্তানসকল,
তোমালোকে নিজৰ অৱস্থাক চোৱা। মায়া ৰাৱণে তোমালোকৰ কেনেকুৱা অৱস্থা কৰিলে! বুজিও পায় যে আমি আসুৰী
ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ। ৰাৱণক জ্বলায় কিন্তু নজ্বলে। ৰাৱণক জ্বলোৱাতো কেতিয়া বন্ধ হ'ব? এইটো মনুষ্যই নাজানে।
তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ। তোমালোক সন্তানসকল মোৰ হোৱা, এতিয়া মই পুনৰ আহিছো তোমালোক
সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাবলৈ। অনেক ধৰ্ম আছে। সেইবোৰৰ পৰা উলিয়াই আনিবলৈ কিমান যত্ন কৰিবলগীয়া হয়।
গীতা ক'ৰ পৰা আহিল? যি আদি সনাতন ধৰ্ম আছিল তাৰ লক্ষণবোৰ ক'ৰ পৰা আহিল? যাক ঋষি-মুনিসকলে ৰচিলে,
যি এতিয়ালৈকে শুনি আহিছে। বেদ কোনে শুনালে? বেদৰ পিতা কোন? পিতাই কয় - গীতাৰ ভগৱান মই হওঁ। শিৱবাবাই
গীতা মাতাক ৰচিলে, তাৰ পৰা কৃষ্ণই জন্ম ল'লে। তেওঁৰ লগতে ৰাধা আদি সকলো আহি যায়। প্ৰথমতে হৈছে ব্ৰাহ্মণ।

তোমালোক সন্তানসকলৰ নিশ্চয় আছে যে তেওঁ আমাৰ আটাইতকৈ মৰমৰ পিতা - যাক সকলোৱে কয় – অ' গড ফাদাৰ
(ঈশ্বৰ পিতা) দয়া কৰা। ভক্তসকলে মিনতি কৰে যে কেনেকৈ দুখৰ পৰা মুক্ত হওঁ। যদিহে ভগৱান সৰ্বব্যাপি হয় তেন্তে
তেওঁক আহ্বান কৰাৰ কোনো কথাই নাই। মুখ্য হৈছে গীতাৰ কথা, কিমান যত্ন আদি ৰচে। এতিয়া তোমালোকে এনেকুৱা
পত্ৰিকা ছপোৱা। এতিয়া কিমান অনৰ্থ হৈ গ'ল। য'তে ত'তে চোৱা গীতা লিখি থাকে। গীতা কোনে ৰচিলে, কোনে শুনালে,
কেতিয়া শুনালে, কোনে লিখিলে, একোৱেই নাজানে। শ্ৰীকৃষ্ণৰো যথার্থ পৰিচয় নাই। মাথোন কৈ দিয়ে যিফালে চাওঁ
সৰ্বব্যাপি কৃষ্ণই কৃষ্ণ। ৰাধাৰ ভক্তই ৰাধাৰ কাৰণে ক'ব সৰ্বব্যাপি ৰাধাই ৰাধা। এজন নিৰাকাৰ পৰমাত্মাক তেনেকৈ
ক'লেও ঠিক। সকলোকে কিয় সৰ্বব্যাপি কৰি দিলে। গণেশৰ বাবেও কয় - সৰ্বব্যাপি। এখন মথুৰা চহৰতে কোনোবাই
ক'ব কৃষ্ণ সৰ্বব্যাপি, কোনোবাই ক'ব ৰাধা সৰ্বব্যাপি। কিমান মুৰ্ছিত হৈ গৈছে। এজনৰ মত আনজনৰ লগত নিমিলে।

একেখন ঘৰতে পিতাৰ গুৰু বেলেগ আকৌ সন্তানৰ গুৰু বেলেগ। বাস্তৱত গুৰু কৰা হয় বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত। পিতাই কয় ময়ো এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত আহিছো। দুনিয়াত যিয়ে যিমান ডাঙৰ গুৰু হয় সিমানই তেওঁৰ নিচা থাকে। আদি দেৱক মহাবীৰ নামো দিয়া হৈছে। হনুমানকো মহাবীৰ বুলি কয়। মহাবীৰতো তোমালোক শক্তিসকল হোৱা। দেলৱাডা মন্দিৰত শক্তিসকলক সিংহৰ ওপৰত আৰোহণ কৰা দেখুৱাইছে আৰু পাণ্ডৱসকলক হাতীৰ ওপৰত দেখুৱাইছে। মন্দিৰ বৰ যুক্তি সহকাৰে সজা হৈছে। হুবহু তোমালোকৰ স্মৃতি চিহ্ন। তোমালোকৰ চিত্ৰসমূহ যেতিয়া ব্যৱহাৰ হয় সেইসময়ত তোমালোক নাথাকা। মন্দিৰতো দ্বাপৰতহে সজা হয় তেন্তে তোমালোকৰ চিত্ৰ ক'ৰ পৰা আহিব। সেৱাতো তোমালোকে এতিয়া কৰি আছা। সকলোবোৰ কথা এতিয়াৰে। তেওঁলোকে পিছত শাস্ত্ৰ ৰচিছে। যদিহে আমি গীতাৰ নাম নলওঁ তেন্তে মনুষ্যই বুজিব – ক'ব নোৱাৰো এয়া কেনে ধৰণৰ নতুন ধৰ্ম? কিমান যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। তেওঁলোকে এই দুনিয়াত মাত্ৰ ধৰ্মহে প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তোমালোককতো পিতাই নতুন দুনিয়াৰ বাবে তৈয়াৰ কৰি আছে।

পিতাই কয় - মোৰ দৰে কৰ্তব্য কোনেও কৰিব নোৱাৰে। সকলো পতিতকে পাৱন কৰি তুলিবলগীয়া হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক সতৰ্ক কৰিবলগীয়া হয়। ভাৰতত কিমান অনৰ্থ হৈ গ'ল যাৰ বাবে ভাৰত কড়ি তুল্য হৈ পৰিল। পিতাই গীতা মাতাৰ দ্বাৰা কৃষ্ণক জন্ম দিলে, তেওঁলোকে আকৌ কৃষ্ণক গীতাৰ স্বামী কৰি দিলে। গীতাৰ স্বামী হৈছে শিৱ, তেওঁ গীতাৰ দ্বাৰা কৃষ্ণক জন্ম দিলে। তোমালোক সকলো সঞ্জয় হোৱা - শুনাওঁতা হৈছে এজন শিৱবাবা। প্ৰাচীন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম ৰচনা কৰোঁতা কোন? এই সকলোবোৰ লিখিবলৈ বুদ্ধিৰ আৱশ্যক। গীতাৰ পৰা আমি জন্ম লৈ আছো। মন্মা ৰাধা আৰু এওঁ (ব্ৰহ্মা) আকৌ কৃষ্ণ হ'বগৈ। এয়া গুপ্ত কথা নহয় জানো। ব্ৰাহ্মণৰ জন্মৰ কথা কোনেও বুজিব নোৱাৰে। কৃষ্ণ আৰু পৰমাত্মাৰে কথা। ব্ৰহ্মা, কৃষ্ণ আৰু শিৱবাবা - এই সকলোবোৰগুট কথা। এই কথাবোৰ বুজোতাজন অতি বুদ্ধিমান হ'ব লাগিব। যাৰ পুৰা যোগ থাকিব তেওঁৰ বুদ্ধি পাৰস হৈ গৈ থাকিব। যাৰ বুদ্ধি ইফালে সিপালে দৌৰি ফুৰে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এয়া বহিব নোৱাৰে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান উচ্চ জ্ঞান দি আছে। বিদ্যাৰ্থীয়ে নিজৰ বুদ্ধিও নখটুৱাই জানো। গতিকে এতিয়া বহি লিখা। শুভ কাৰ্যত বিলম্ব কৰিব নালাগে। আমি সাগৰৰ সন্তানে নিজৰ ভাতৃ-ভগ্নীসকলক ৰক্ষা কৰিম। বেচেৰাহঁতে ঠেকা খাই থাকে। এনেকৈ ক'ব বি.কে.সকলে ইমানকৈ প্ৰচাৰ কৰি আছে কিবা কথাতো নিশ্চয় থাকিব। লাখ লাখ পত্ৰিকা ছপাই গীতা পাঠশালা আদিত বিতৰণ কৰা। ভাৰত হৈছে অবিনাশী থও আৰু সৰ্বোত্তম তীৰ্থ। যি পিতাই সকলোকে সংগতি দিয়ে তেওঁৰ তীৰ্থস্থানক পাহৰি গ'ল গতিকে পুনৰ তেওঁৰ নামপ্ৰচাৰ কৰিব লাগে। ফুল অৰ্পণ কৰাৰ যোগ্য এজন শিৱহে হয়। বাকী সকলো ব্যৰ্থ। গীতা পাঠশালা বহুত আছে। তোমালোকে ভেশ সলাই তালৈ যোৱা। তেওঁলোকে বুজক যে এয়াতো বি.কে. হ'ব, এনেকুৱা প্ৰশ্ন কোনেও সুধিব নোৱাৰে। ভাল বাৰু –

তোমালোকে বুজি পোৱা যে শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত বহি এই কথাবোৰ বুজায়। যিজন পিতা স্বৰ্গৰ মালিক কৰি গঢ়ি তোলাঁতা হয় তেওঁৰ এতিয়া আগমন হৈছে। যেতিয়ালৈকে ব্ৰাহ্মণ নহয় তেতিয়ালৈকে দেৱতা হ'ব নোৱাৰে। ব্ৰাহ্মণ কুল দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ। সকলোৰে আত্মা পাৱন হৈ আছে। তোমালোকে পুনৰ নতুন দুনিয়াত পুনৰ্জন্ম ল'বগৈ। ভালবাৰু !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাতি ১২ - ০ ১ - ৬৯

তোমালোক সন্তানসকল এজন পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছা, এজনৰ স্মৃতিত থকাটোকে অব্যভিচাৰী স্মৃতি বুলি কোৱা হ'ব। যদিহে ইয়াত বহি থাকিও অন্য কাৰোবাৰ স্মৃতি আহে তেন্তে ব্যভিচাৰী স্মৃতি বুলি কোৱা হ'ব। খোৱা-বোৱা, থকা-মেলা এখন ঘৰত আৰু স্মৃতিত অন্য কোনোবা থাকিলে এয়াটো প্ৰবঞ্চনা কৰা হৈ গ'ল। ভক্তিও যেতিয়ালৈকে এজন শিৱবাবাৰে কৰে সেয়া অব্যভিচাৰী ভক্তি হয় আৰু আনক মনত পেলালে সেয়া ব্যভিচাৰী ভক্তি হৈ যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান পাইছা, এজন পিতাই কিমান চমৎকাৰ কৰে! আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। গতিকে সেই এজনকে মনত পেলাব লাগে। মোৰতো এজনেই। কিন্তু সন্তানসকলে কয় শিৱবাবাৰ স্মৃতি পাহৰি যায়। বাহ! ভক্তিমাৰ্গত দেখোন তোমালোকে কেছিলা আমি এজনৰে ভক্তি কৰিম। তেৱেঁই পতিত-পাৱন হয়, অন্য কাকোৰে পতিত-পাৱন বুলি কোৱা নহয়। এজনকে কোৱা হয়। তেৱেঁই উচ্চতকৈও উচ্চ হয়। এতিয়াতো ভক্তিৰ কথা নাই। সন্তানসকলৰ জ্ঞান আছে। জ্ঞানসাগৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। ভক্তিমাৰ্গত কয় - আপুনি আহিলে আমি আপোনাকে স্মৰণ কৰিম। গতিকে এই কথাবোৰ মনত পেলাব লাগে। প্ৰত্যেকে নিজকে সোধা যে মই এজন পিতাৰে স্মৃতিত থাকো নে অনেক মিত্ৰ, সমন্ধীয় আদিক মনত

পেলাওঁ? এজন পিতাৰ সৈতেই অন্তৰ লগাব লাগে। যদিহে অন্তৰৰ আকৰ্ষণ অন্যৰ ফালে যায় তেন্তে স্মৃতি ব্যতিচাৰী হৈ যায়। পিতাই কয় – সন্তানসকল, কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। আকৌ তাত তোমালোকে দৈৱী সমস্কীয় পাবাগৈ। নতুন দুনিয়াত সকলো নতুন পাবা। গতিকে নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মই কাক স্মৰণ কৰোঁ? পিতাই কয় – তোমালোকে মোক পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰা। ময়েই পতিত-পাৱন হওঁ, যন্ত্ৰ কৰি অন্যফালৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমানেই পাপ খণ্ডিত হ'ব। এনেকুৱা নহয় যে যিমান আমি স্মৰণ কৰিম পিতায়ো আমাক সিমান মনত পেলাব। পিতাৰতো কোনো পাপ খণ্ডিত কৰিবলগীয়া নাই। এতিয়া তোমালোক ইয়াত বহি আছা পাৱন হ'বৰ কাৰণে। শিৱবাবাও ইয়াত আছে। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই, ঋণলৈ লৈছে। তোমালোকে পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা – বাবা আপুনি আহিলে মই আপোনাৰ হৈ যাম নতুন দুনিয়াৰ মালিক হ'ম। নিজৰ অন্তৰক সুধি থাকা। এয়াটো জানা যে বুদ্ধিযোগৰ সংযোগ বাৰে-বাৰে পিতাৰ পৰা চিঙি যায়। পিতাই জানে সংযোগ চিঙিব, আকৌ স্মৰণ কৰিবা, আকৌ চিঙিব। সন্তানসকলে ক্ৰমানুসৰি পুৰুষাৰ্থতো কৰেই। ভালদৰে স্মৰণত থাকিলে এই বংশত আহি যাবা। নিজকে নিৰীক্ষণ কৰি থাকা, ডায়েৰী ৰাখা। গোটেই দিনটোত আমাৰ বুদ্ধিযোগ ক'লৈ ক'লৈ গ'ল। তেতিয়া পিতাই বুজাব। আত্মাত যিমন, বুদ্ধি আছে সেয়া দৌৰি ফুৰে। পিতাই কয় – দৌৰি ফুৰিলে লোকচান হৈ যাব। মোক স্মৰণ কৰিলে বহুত লাভ হ'ব, বাকীতো লোকচানেই লোকচান। মুখ্য এজনক মনত পেলাব লাগে। নিজৰ ওপৰত সাৱধান হ'ব লাগে। খোজে প্ৰতি লাভ, খোজে প্ৰতি লোকচান। ৪৪ জন্ম দেহধাৰীক মনত পেলাই লোকচানহে কৰিলা। এদিন এদিনকৈ ৫০০০ বছৰ পাৰ হৈ গ'ল, লোকচানহে হ'ল, এতিয়া পিতাক স্মৃতিত থাকি লাভ কৰিব লাগে।

এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্তন কৰি জ্ঞান ৰত্ন উলিয়াব লাগে, একাগ্ৰতাৰে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। কোনো কোনো সন্তানৰ কড়ি উপাৰ্জন কৰাৰ চিন্তা থাকে। মায়াই ধান্দা আদিৰ বিচাৰ লৈ আনে। চহকীসকলৰ বহুত বিচাৰ চলে। বাবাই কি কৰিব। বাবাৰ (ব্ৰহ্মাবাবাৰ) কিমান ভাল ব্যৱসায় আছিল, হাবাথুৰি খাই ফুৰাৰ দৰকাৰেই নাছিল। কোনো বেপাৰীআহিলে মই সুধিছিলো – প্ৰথমতে এইটো কোৱা বেপাৰী নে এজেন্ট হোৱা? তোমালোকে ধান্দা আদি কৰিও বুদ্ধিৰ যোগ পিতাৰ সৈতে ৰাখিব লাগে। এতিয়া কলিযুগ শেষ হৈ সত্যযুগ আহিব। পতিততো সত্যযুগলৈ নাযায়েই। যিমানেই স্মৰণ কৰিবা সিমানেই পৱিত্ৰ হ'বা। পৱিত্ৰতাৰ দ্বাৰা ধাৰণা ভাল হ'ব। পতিতে স্মৰণো কৰিব নোৱাৰে, ধাৰণাও কৰিব নোৱাৰে। কোনোৱে ভাগ্য অনুসৰি সময় পায়, পুৰুষাৰ্থ কৰে, কোনোৱে সময়ে নাপায়, স্মৰণো নকৰে। যিয়ে যিমান যন্ত্ৰ কল্পৰ আগত কৰিছিল সিমানেই কৰে। প্ৰত্যেকেই নিজে নিজে যন্ত্ৰ কৰিব লাগে। উপাৰ্জনত লোকচান হ'লে আগতে কৈছিলো – ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা। এতিয়া কোৱা – ডামা। যি কল্পৰ আগতে হৈছিল সেয়াই হ'ব। এনেকুৱা নহয় যে এতিয়া ৪ ঘণ্টা স্মৰণ কৰিছে অহা কল্পত বেছিকৈ কৰিব। নহয়। শিক্ষা দিয়া হয়। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিলে কল্প-কল্প ভাল পুৰুষাৰ্থ হ'ব। গতিকে বিচাৰ কৰা বুদ্ধি ক'লৈ ক'লৈ যায়। মল্লযুদ্ধত বৰ সাৱধানতা ৰাখে। ভাল বাৰু – আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভ ৰাত্ৰি।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(১) বুদ্ধিমান হ'বলৈ হ'লে স্মৰণেৰে নিজৰ বুদ্ধিক পাৰস কৰি তুলিব লাগে। বুদ্ধিক ইফালে সিফালে ভ্ৰমিত কৰিব নালাগে। পিতাই যি শুনায় তাৰ ওপৰতহে বিচাৰ কৰিব লাগে।

(২) ভ্ৰমৰী হৈ ভোঁ-ভোঁ কৰি নৰকবাসী হৈ পৰা কীটসকলক দেৱী-দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। শুভ কাৰ্যত বিলম্ব কৰিব নালাগে। নিজৰ ভাতৃ-ভগ্নীসকলক ৰক্ষা কৰিব লাগে।

বৰদান: অবিনাশী সুহাগ (সধৱা অৱস্থা ৰ সৌভাগ্যৰ চিন) আৰু ভাগ্যৰ তিলকধাৰী তথা ভ ৱি শ্যতৰ ৰাজ্য তিলক ধা ৰী হোৱা
সংগমযুগত দেৱৰো দেৱৰ সৌভাগ্যৰ তিলক আৰু পৰমাত্ম বা ঈশ্বৰীয় সন্তানৰ ভাগ্যৰ তিলক প্ৰাপ্ত হয়। যদি এই সৌভাগ্য আৰু ভাগ্যৰ তিলক অবিনাশী হয়, তেন্তে মায়াই এই তিলক মচিব নোৱাৰে গতিকে ইয়াৰ সৌভাগ্যআৰু ভাগ্যৰ তিলকধাৰীয়ে ভৱিষ্যতৰ ৰাজ্য তিলকধাৰী হয়। প্ৰত্যেক জন্মতে ৰাজ্য তিলকৰ উৎসৱ হয়। ৰজাৰ সৈতে ৰাজকীয় পৰিয়ালৰো তিলক দিৱস পালন কৰা হয়।

স্লোগান: সদায় এজনৰ স্নেহত সমাহিত হৈ থাকা , তেতিয়া এই স্নেহে পৰি শ্ৰম সমাপ্ত কৰি দিব।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!